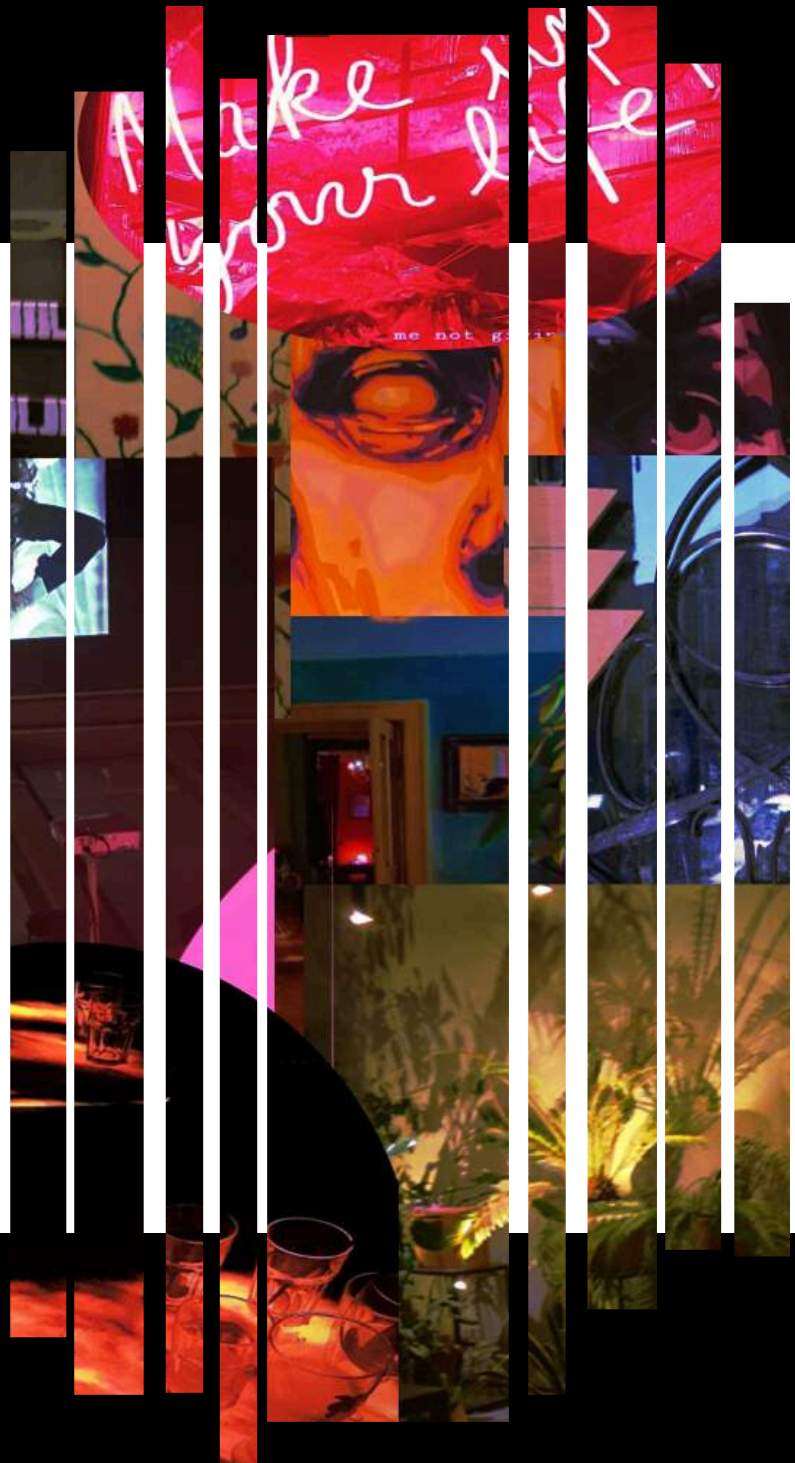

AMPRENTE

VIZIUNI POSTMODERNE

*editura universității din bucurești**

REDACTORI
ADELINA BĂLAN
MĂDĂLINA CHEOSEAUA

GRAFICĂ
DIANA BENCHEA
MARIA CHIRILĂ

ISBN ELECTRONIC

AMPRENTTE

VIZIUNI POSTMODERNE

CONF. DR. ALEXANDRA CRĂCIUN
(coord.)

AMPRENTĂ ~e f. 1) Urmă lăsată de un obiect pe o suprafață plastică. ♦ ~e digitale urme lăstate de neregularitățile pielii de pe buricele degetelor. 2) fig. Urmă lăsată de o idee, de o stare psihică, de o boală. ~a timpului. [G.D. amprente; Sil. am-pren-] /<fr. Empreinte

305. Sala de la etajul trei, în care noaptea vine mai repede. În unghiul de lumină difuză al proiectorului apar și dispar aproape 100 de chipuri. Cineva vorbește despre Alice în Țara Minunilor. Și Borges. Și Derrida. Și Baudrillard. Despre urmă, semn, repetiție, diferență.

MVO (aproape inexistent): Cine mai e și Baudrillard, ăsta?

SFX: scârțâitul unei uși deschizându-se.

FVO (vocea lui Trinity din Matrix): Urmărește iepurele alb.

Fugisem pe scara în spirală. După 14.30, nu mai intră nimeni la curs. Suspendați, deasupra orașului pe care întineric îl ștergea, ca o pensulă de Photoshop, din ferestrele circulare, simțeam cum miroase, încă, a toamnă. Ultima toamnă de studenți la Facultatea de Litere, CRP.

Eram aproape toți, în sala devenită neîncăpătoare: Diana, Maria, Denisa, Mihnea, Radu, Ana, Alexandra, Gabriela, Irina, Corina, Silviu, Mădălina, Andrei.... și tipul acela din ultima bancă, cu un lăntișor în formă de Buddha. Oare cum îl chema? L-aș mai recunoaște, oare, pe stradă...?

În lumina proiectorului se contura difuz, câte un chip, pentru a se închide iarăși, în întineric. Desenul evanescent revela, dintr-odată, ca în jocurile de realitate augmentată: singurătatea ampretei fiecăruia dintre noi, intensitatea poveștii personale,

iubirile, visele, teama. Istorii în spirala unei vieți care se va răsuci de acum altfel și, spre care nu vom mai avea, poate, nicio fereastră.

Numai aici, din când în când, în lumina caldă a proiectorului, se mai vede fiecare, în felul său, dar, cu siguranță, mai important: ne vedem toți - împreună.

Amprente, o viziune postmodernă este o fotografie de grup. O scriere cu lumină a anului al III-lea, la intersecția unor povești trăite la douăzeci de ani, subiectiv, dar în egală măsură, în comunitate. O comunitate așezată în tradiția academică a Universității din București și a Departamentului de Științe ale Comunicării ce împlinește, în 2019, un sfert de veac de existență.

Și astfel, în demersul de documentare a expoziției anuale organizate în Holul de Marmură al Facultății de Litere, în luna decembrie, volumul reunește cele mai interesante fotografii și eseuri realizate de studenți în cadrul cursului de Comunicare și mentalitate postmodernă; un proiect didactic gândit ca întâlnire esențială cu ceilalți, dar și cu propria imagine în oglindă, pe urmele „iepurelui alb” din Alice în Țara Minunilor, în spectrul celor mai frumoase lumi posibile.

CONF. UNIV. DR. ALEXANDRA CRĂCIUN

DESPRE MINE ȘI ALTE CÂTEVA LUCRURI POSTMODERNE

Corpul fotografiat devine locul de regăsire a mai multor povești, iar imaginile de astăzi vorbesc fără cuvinte despre mine. Ce altceva descrie mai bine relația corp-poveste dacă nu mimul?! Mimul, un personaj al jocului urban, care pune în scenă situații descriptive, uzuale, dar într-o tăcere mortuară. Fotografia este descrisă drept un demers postmodern, iar aceasta păstrează ceva din situația paradoxală a mimului, așa cum o vedea Derrida: „Mimul este cel care se scrie pe sine, transformându-se astfel în reprezentare.”

CORINA LĂȚOSU

REFLEXII

Cine este acel cineva pe care îl zărim în oglindă? De la acest lucru a pornit seria mea. În fiecare fotografie sunt eu - fața prinsă în capsula timpului. Totuși, care bucată este cea adevărată? Care este cu adevărat EU? Toate împreună și fiecare în parte. Niciuna și totuși oricare. Eu sunt reflectată în oglindă și fiecare reflexie este un eu unic. Totul a pornit de la o joacă. Cum, de altfel, totul își are originea în joc și joacă. Dar de data aceasta nu au existat reguli. Cerul era limita.

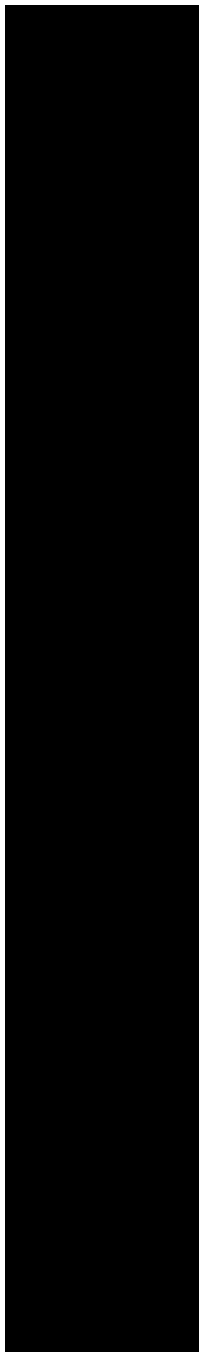
GABRIELA DURNAC

1 2 3 pe dos • DIANA BENCHEA

cha-cha
unu doi trei
aveam șase ani
și profesorul de dans
îmi ținea strâns mânuțele în palmele lui
păroase
se uita la mine, zâmbea
și cânta
cha-cha unu doi trei
cha-cha unu doi trei
nu am putut niciodată să
admit că sunt o dansatoare.
E o etichetă prea frumoasă pentru mine.
Dar sunt un om care dansează.
Sunt un om care ar dansa veșnic
- un copil
cad, mă ridic și cânt
cha-cha unu doi trei
Dansul este pescarul meu.
mă trage de cerceii realității
și cu răbdare
așteaptă să urc pe scenă
mă lovește în piept... hai!
...cha-cha...
Fiecare nuntă sau botez,
fiecare joc cu bunicul în grădină,
fiecare dans al șoșetelor desperecheate în
sufragerie
m-au făcut să strig de bucurie:
...unu doi trei...
Întregul eu dansează:
sprâncenele și buzele,
buricele degetelor și unghiile,
cuvintele și ochii...
privirea de-acum.
...and nothing else matters.
unu doi trei
cha-cha

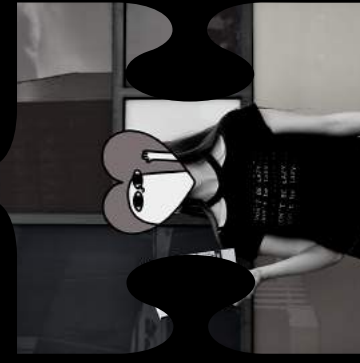
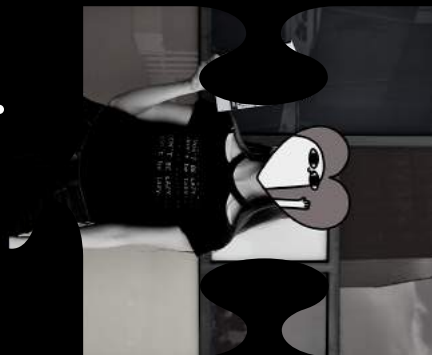
SCHIZOFRENIA

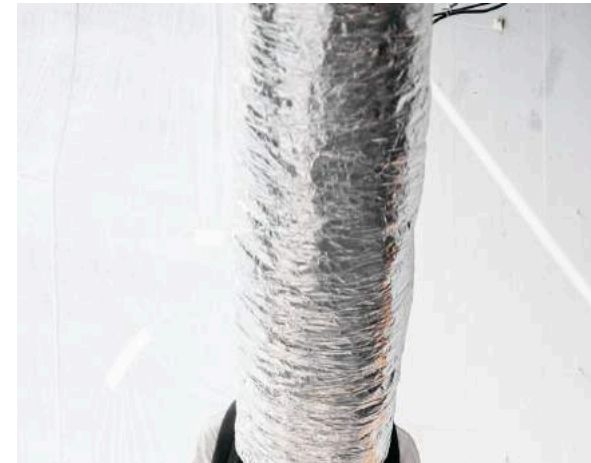
Ca un copil într-un conflict de generații, postmodernismul a trebuit să încalce credințele părintelui modernist și să se deschidă spre trecut, să fie receptiv schimbărilor cu tehnici și influențe de stil istorice. Dar, în mod paradoxal, postmodernismul seamănă cu modernismul, tocmai prin faptul că își refuză precursorul. El este blocat într-un spațiu între „vechiul nou” și „noul vechi”, suferind de pericolul repetiției și similarității, pe care îl cunoaștem foarte bine în ziua de astăzi și care a invadat arta din plin.

MARA ANDREEA MĂNESCU

Labirint de sensuri •
ALINA MARIA
MUNTEANU

PIERDUT ÎN SPAȚIU

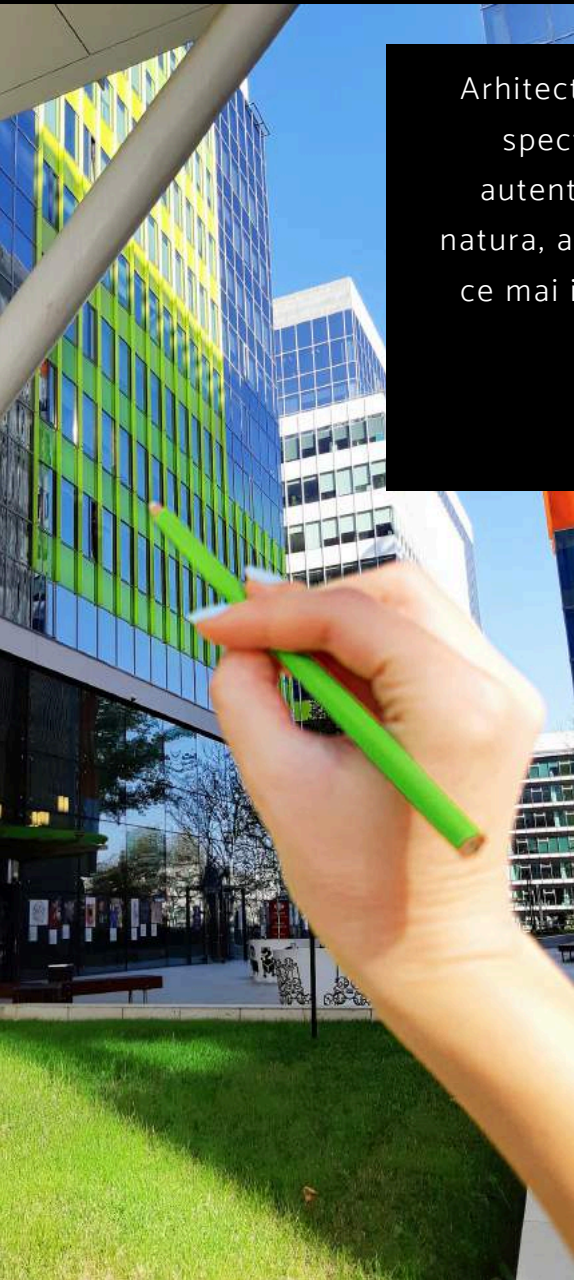
Tăcerea este elementul definitoriu care îmi caracterizează personajul. Nu știm ce spune, dacă vorbește, dacă țipă sau plânge. Nu are gură și nici cuvinte, iar tubul îi îngrădește orice sunet și îl transformă într-un individ deloc receptiv.

TEODORA BUCUR

Arhitectura s-a transformat în postmodernism într-un decor sau spectacol pentru ochi, cu o scenografie ce și-a pierdut din autenticitatea construcției, intrând totodată în concurență cu natura, astfel că cele mai multe clădiri de azi prind forme din ce în ce mai ingenioase sau pur și simplu bizare, ireale, parcă sfidând legile gravitaționale și pe cele geometrice.

ANA MARIA MOCANU

Cioburi din mine • CRISTINA VALENTINA GREU

THE COOL PHILOSOPHER

Postmodernismul, ilustrat prin imaginea filosofului cool, nu ține cont de stereotipuri. În postmodernism, filosofia și consumerismul pot coexista. În postmodernism, un filosof ce pare desprins din Antichitate poate purta ochelari de soare de brand, căci postmodernismul permite ironia și joaca. În zilele noastre, principiile postmoderne se reflectă și în universul digital: oferă-i unui internaut cu inspirație, cu simțul umorului și, firește, cu un bagaj de cunoștințe în spate imaginea cu filosoful cool și ți-o va transforma imediat într-o memă de succes. Oare ce text ar adăuga? Poate că „I see what you did there”, analizându-i expresia. Sau cu totul alte cuvinte – iată frumusețea multiplelor interpretări și succesul meme-urilor care, deși au la bază aceeași imagine, au texte diferite, cu alt tip de ironie, cu alt tip de umor spumos.

ADELINA BĂLAN

TIMP, SPAȚIU ȘI OM

Povestea din spatele celor trei fotografii se bazează pe un mix de sentimente pe care le-am avut dintotdeauna: nostalgia, gândindu-mă cât de repede au trecut anii; speranța, pentru felul în care vor decurge lucrurile de acum înainte; și o oarecare temere pentru toate aspectele vieții ce țin de viitor.

ANDRA BIANCA MACOVEI

ABSENȚĂ, UTOPIE ȘI AMINTIRE

Fie că vorbim despre absurdul provocărilor din perioada copilăriei, fie că vorbim despre greutatea tinereții sau despre frustrările bătâneții, zgomotul cotidian ne bruiază cernerea rațională a problemelor.

Postmodernismul amplifică haosul, amplifică absurditatea, amplifică disconfortul. Cu toate acestea, deconstrucția, valoarea de post-adevăr, de reinterpretabilitate a ideilor, poate oferi conceptului de izolare o nouă abordare. În locul izolării ca detenție, ca îngrădire, ca distopie, izolarea poate avea și valența de spațiu de exprimare clară a libertății de gândire, de spațiu de reculegere, de destinație utopică, perfectă pentru evadare.

MARIA CHIRILĂ

Goliciune • BIANCA TRANDAFIR

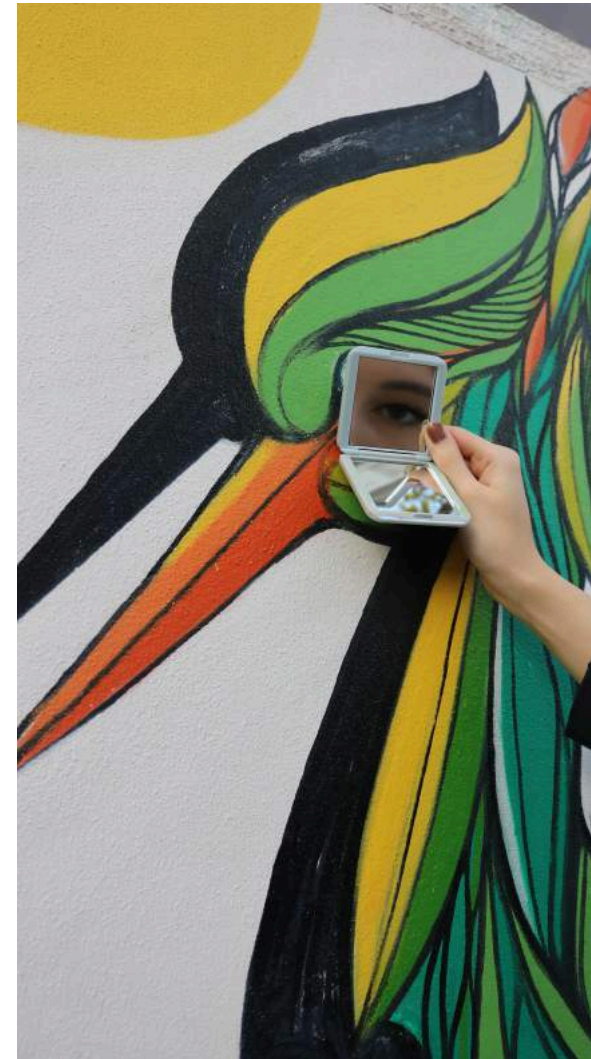
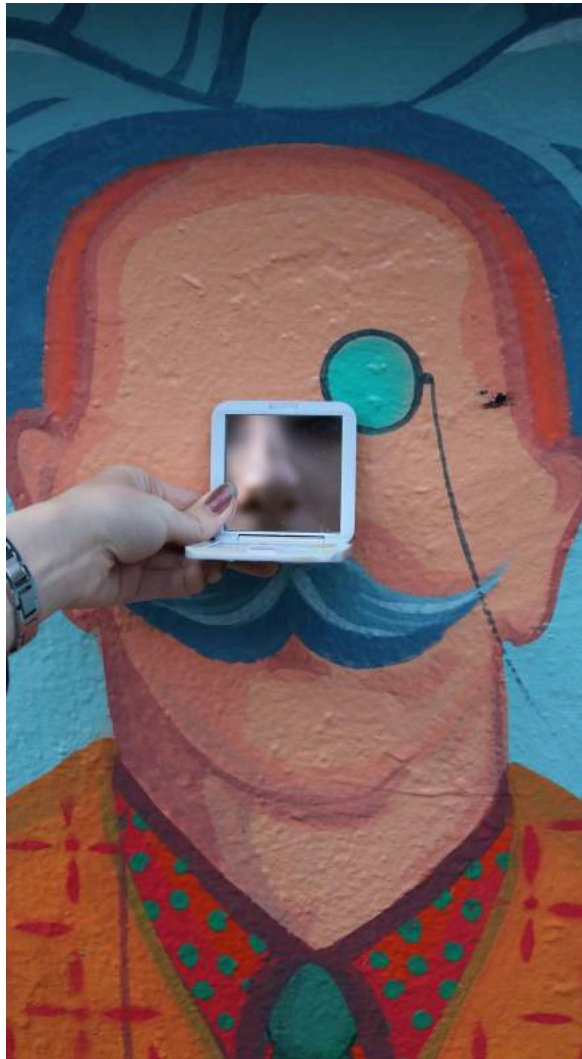

ACEASTA NU SUNT EU

Suntem dezorientați, însăși realitatea postmodernistă este dezorientată, astfel încât fiecare dintre noi se luptă cu un fel de schizofrenie. Suntem o combinație de elemente și totuși nu suntem un întreg, suntem fragmentați, ne definim ca „sine”, dar, de fapt, suntem o reflexie a exteriorului, a celorlalți.

BIANCA MARIA SIMIONOVICI

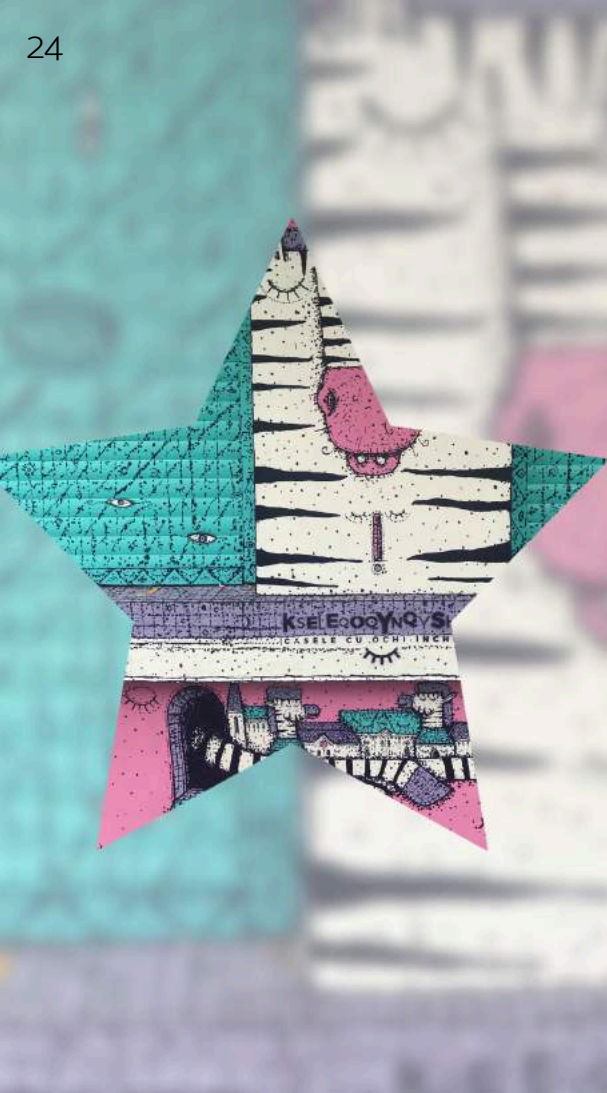
Anatomy of Anonymus • SABINA SPANACHE

DESPRE ADEVĂRUL DIN MARILE POVEȘTI

Antiformă. O pungă de carton. Acesta este elementul central al fotografiilor, subliniind astfel rușinea și eșecul. În mod normal, personajul din imagini ar fi fost subiectul principal și ar fi captat toată atenția, ridicând tot felul de întrebări: „Cine este?”, „Câți ani are?”, dar pentru privitor simbolizează identitatea colectivă, posibilitatea de a se pune cu ușurință în locul lui. Ceea ce vedem este un act de performance, adică un protest tăcut, ce nu îi este străin românului de rând.

BIANCA RANETE

Constelație postmodernă • STELUȚA STOICESCU

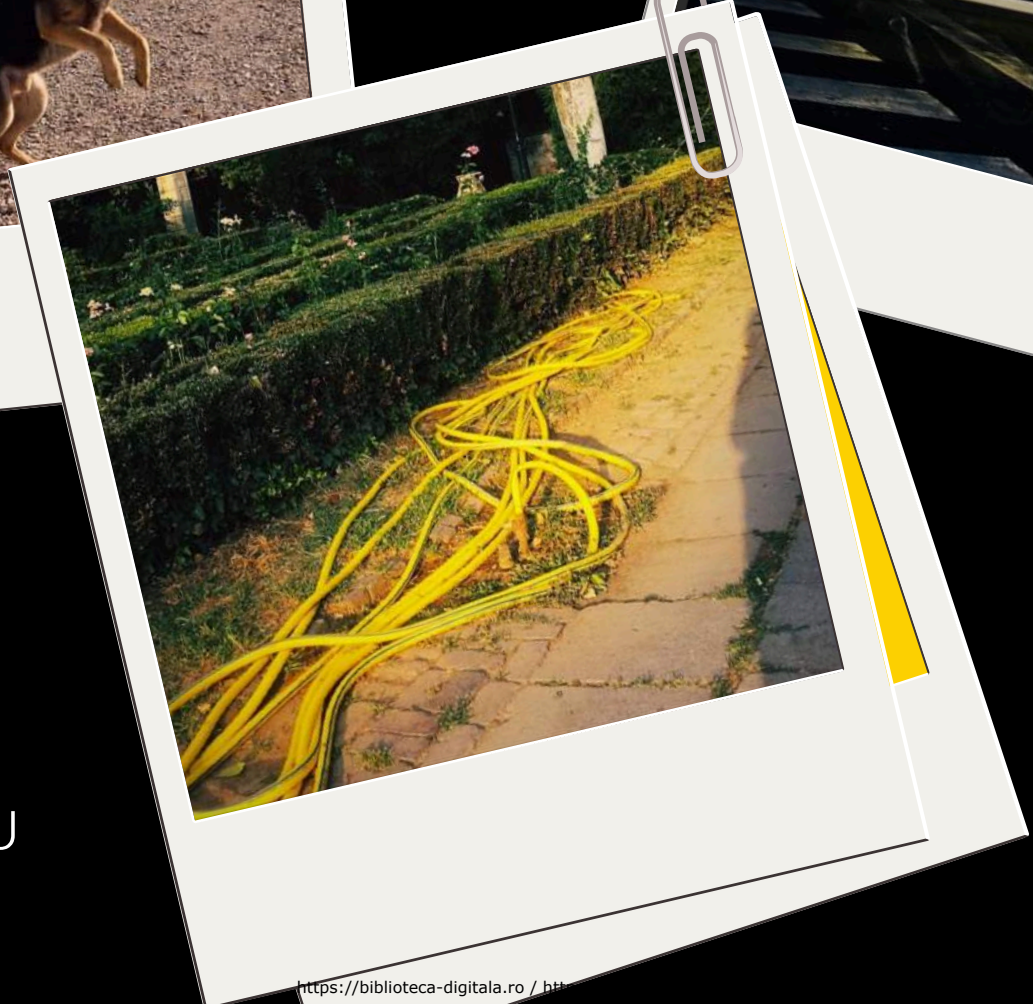
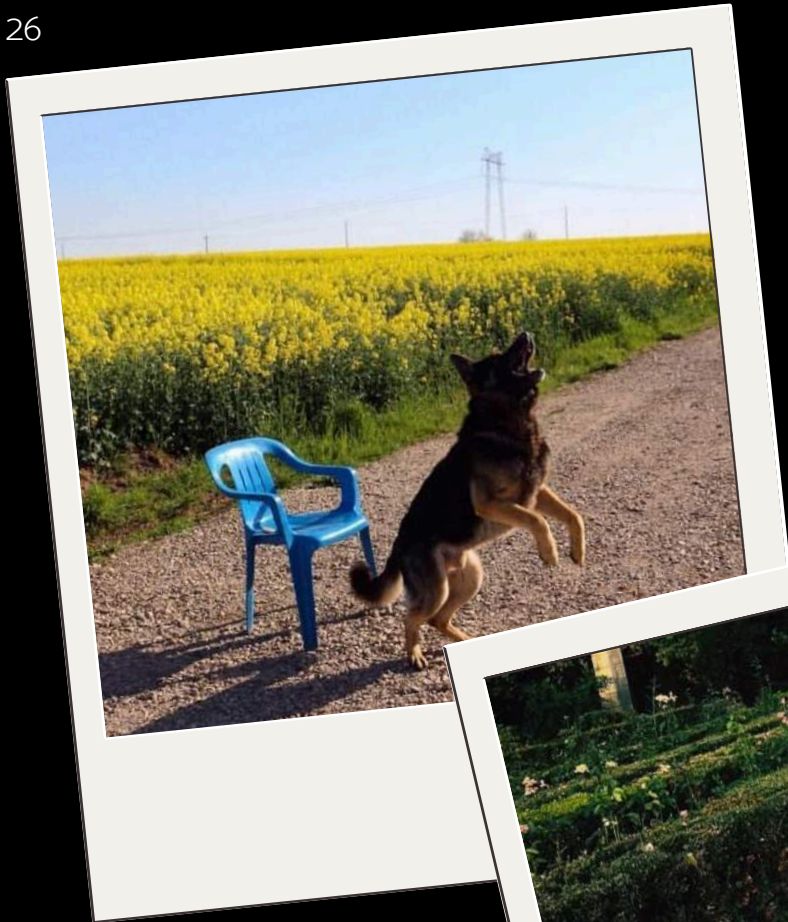
ORAȘ X CULOARE

Într-o lume unde totul este o antifismă continuă, un spațiu reorganizat, un joc fără sfârșit și fără reguli, există nevoia de proiecție proprie, să găsești acel loc, obiect, acel ceva, care te reprezintă, cu care să te identifiți.

Obiectul ales devine personificat, este ca o extensie a ta, a ceea ce ești; un obiect prin care oamenii te pot recunoaște, fie că apari sau nu lângă el. Prin absență îți poți face simțită prezența cu ajutorul acestei amprente, a urmei. În acest caz, este vorba despre ochelari.

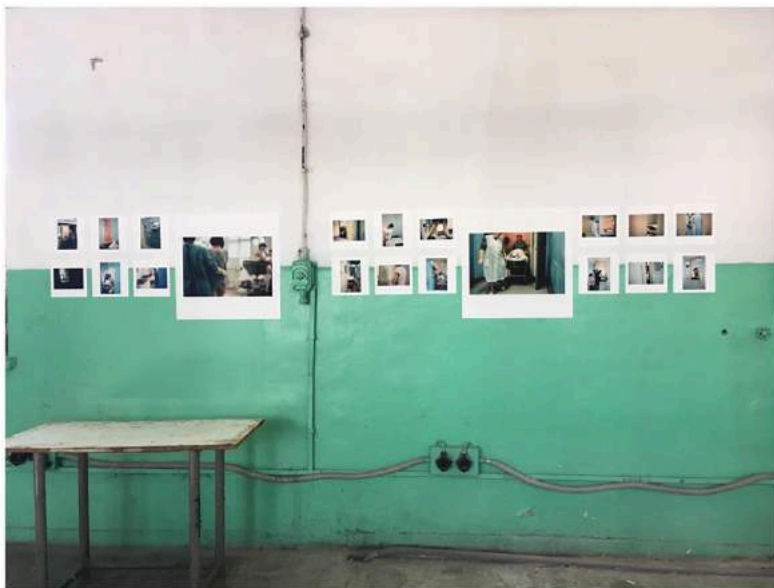
IULIANA NEGOIȚĂ

Galben de
invidie •
SEBASTIAN
STOENESCU

CONTRATITLU. RUINĂ

Cercetătorii au descoperit recent că memoria nu există, că amintirile noastre nu sunt stocate într-o bază de date care reacționează la un stimul, așa cum am crezut, de fapt, atâta timp. Din contră, amintirile noastre se creează pe moment, neuronii se reconfigurează și imaginile se proiectează pe retină în cel mai natural mod cu putință. Trecutul imită prezentul, scria Matei Călinescu. Dar prezentul se imită pe sine însuși în acest conglomerat amorf din care nu mai înțelegi nimic. Și asta nu pentru că nu ai vrea să înțelegi, ci pentru că nu trebuie să înțelegi. Pentru că starea ta de confuzie e o stare perpetuă în care te scufunzi de când te știi. E o metaexponere. Și atunci fotografiezi.

CONTRATITLU. RUINĂ

Te afli în parterul părăsit al unei hale muncitorești, unde urâtul și frumosul coexistă. Se cațără pe mesele verzi, ruginite, printre cabluri care tremură, care comunică între ele pe mijlocul unui perete și a căror unică funcționalitate este aceea că sunt martori a ceva ce-a existat acum mult timp. Trecutul imită prezentul. Și atunci fotografiezi. Fotografia ca dovadă. Fotografia ca artă. Fotografia în fotografie în fotografie în. Fotografie. Scriere cu lumină. Pentru că la început a fost Cuvântul. Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o.

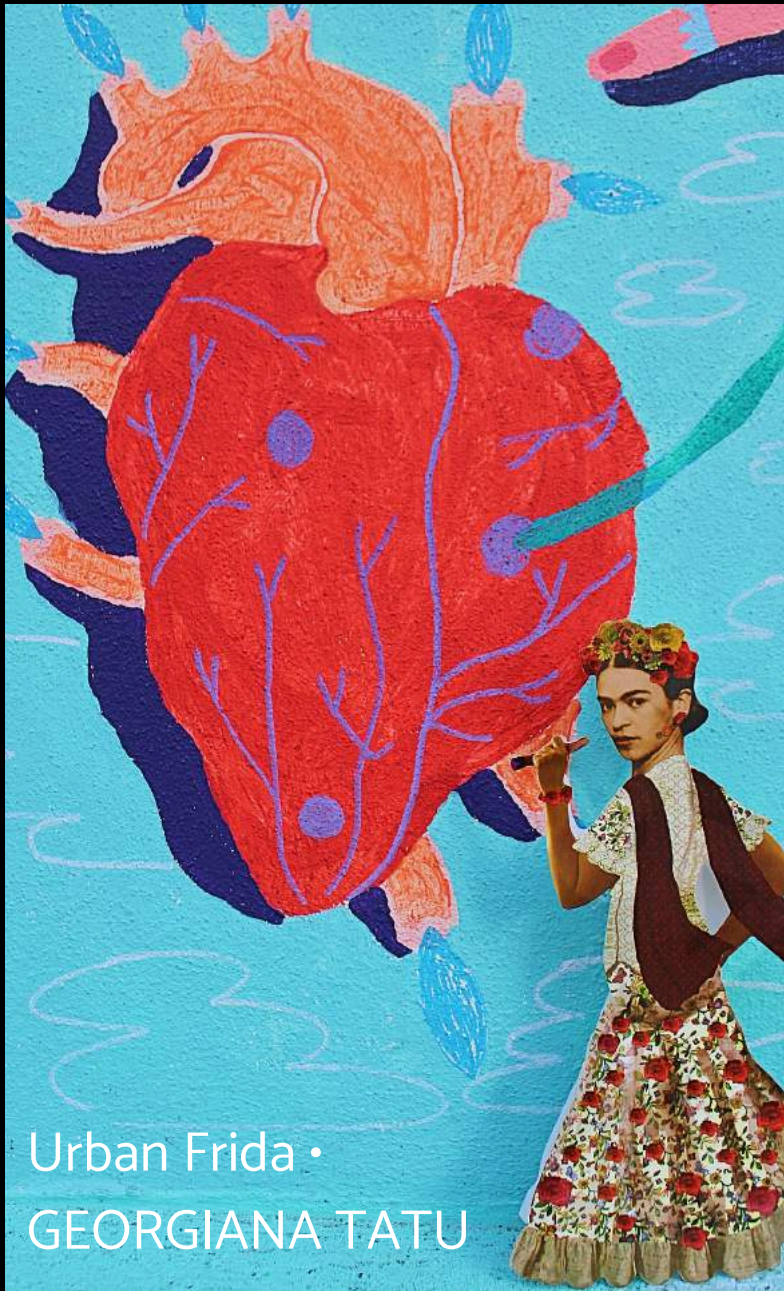

În fotografie te vezi pe tine. O fotografie în fotografie nu e nimic altceva decât o supraprezență, îți spui. Și ești pretutindeni. Pretutindeni și nicăieri. Ești în pădure și la spital, în noapte și în zi, în telefoanele celor care fotografiază ascensiunea săgeților, în privirea îndrăzneță a puștoaicei care poartă pe ea, triumfătoare, o blană de vulpe. Ești pretutindeni. Te dedublezi. Ești totodată cel care privește și cel privit. Îți miști circular privirea prin tot acest spațiu pe care nu-l poți categoriza, nu-l poți eticheta. Dar nici măcar nu vrei să faci asta. E un soi de libertate de care ești mândru. Îți plac lucrurile aruncate la întâmplare. Până și entropia are propria ei ordine, îți spui.

Și atunci te gândești că o întâmplare te-a adus și pe tine aici, în acest spațiu heterotopic, un alt („hetero”) loc („topos”), unde lucrurile coexistă lipsite de o formă și de o raționalitate anume, într-o tăcere acută și dureroasă, caracteristică ruinelor. Pentru că ruina însăși este o heterotopie, o bucată decupată de timp, un spațiu de refugiu din prezentul nemulțumitor, o formă de nostalgie, acea „sehnsucht” a germanilor, care nu implică neapărat ideea unui „nostos”, a unei reîntoarceri, ci care înseamnă, pe lângă dorința a ceea ce a fost, și dorința a ceea ce nu a existat niciodată. Și atunci fotografiezi.

ROXANA STAN

ACCELERAȚIE ÎN REPAUS

Singura certitudine pe care toți o avem este faptul ca totul este relativ. Adevărul, realitatea, chiar identitatea umană - toate acestea au devenit noțiuni în continuă schimbare. Nu mai credem într-o cultură dominantă, ci căutăm individual sensul vieții, pe tot parcursul ei. Asta ne definește pe noi, cei care trăim în postmodernitate. Am câștigat fluiditatea în cotidian, plăcerea jocului, puterea de a ne construi viața în orice manieră ne dorim, când ne dorim. În antiteză, ne pierdem pe noi, uităm cine suntem, dar ne chinuim toată viața să aflăm. Suntem, așadar, antiteză care râvnește iubire.

MARIA ANTOANETA COSTEA

- Eu cu cine votez?
- ALEXANDRU MASGRAS

PosTMODeRnismUL MeU

Cafenelele pseudo-boeme ce îmi vând o fărâmbă de fantasmă în schimbul capitalului meu sunt slăbiciunea mea primordială. „Uite aici aş vrea să mor... sau poate în cealaltă parte”. Aparența este o trăsătură postmodernistă, iar eu o simt cel mai mult când ies în oraș. Toți încercăm să ieșim în locuri care să însemne ceva pentru ceilalți, să ne reconstruim adevărul doar pentru privirile lor... iar acest adevăr, de cele mai multe ori, nici nu contează în propria lor goană de a construi scena vieții lor.

ANDREEA DUMITRU

Poezie a cotidianului • MARIA MAGDALENA GABREA SCHUBERT

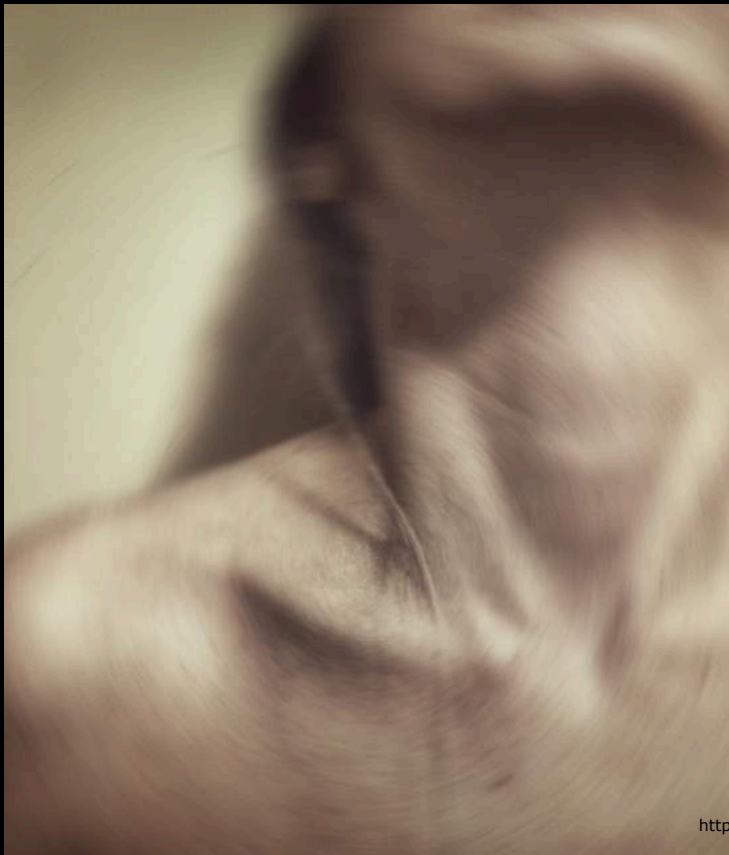

LIFE FULL OF COLOR

Când m-am apropiat, am dat de acei doi ochi pătrunzători, în care se reflecta întregul univers. Iar când am ajuns chiar la „picioarele lui”, desenul fiind pictat pe un bloc cu zece etaje din zona Unirii-Tineretului, imaginea era cu totul alta. Nu voi spune mai multe, ci voi lăsa ca fiecare să aprecieze în felul său.

SILVIA STOICA

CORPUL POEM POSTMODERNIST

Limbajul corpului este o orchestră silențioasă. Prezența misterului este ceea ce dă aripi și inspirație minților cercetătoare. Misterul este ceea ce fascinează, dă profunzime și savoare oricărei percepții. Misterul trezește în noi dimensiuni nebănuite și face ca viața să devină cu adevărat interesantă.

ALEXANDRA ION

RBG • ADELINA ȚUȚULESCU

TIMP.....

Se spune că atunci când îți lipsește ceva sau atunci când îți dorești un lucru din adâncul ființei tale, îl vei vedea peste tot în jurul tău. Confirm că așa este. Mă distrage, mă atrage, mă enervează.

Ochii îmi fug mereu după arta imprimată pe corpurile oamenilor. O artă care nu e chiar artă, dar care este la fel de puternică și reprezentativă.

MĂDĂLINA CHEOSEAUA

Spiritual • RADU STANCIU

BALOANE ȘI UNGHIIURI

Într-o epocă în care realitatea augmentată câștigă tot mai mult teren, iar digitalizarea este înfloritoare, ne vedem nevoiți să facem un upgrade compatibil cu realitatea (sau post-realitatea) în care trăim, definită de concepte precum post-adevăr, post-timp, heterotopie, de caracterul ubicuu, ofertant și, totodată, limitativ (căci, de ce nu, doar logica de tip cartezian s-a prăbușit și „Dumnezeu a murit”, după cum afirmă Nietzsche). Fotografia posedă, fără îndoială, atribute postmoderne.

Susan Sontag vorbește despre dualitatea fotografiei: aceasta evocă trecutul (momentul fotografierii), sfidând prezentul (momentul privirii fotografiei). De asemenea, ea este, simultan, tributară atât imaginarului, cât și realului. Roland Barthes atrage atenția asupra deconstructivismului existent în actul fotografierii, atunci când afirmă: „Doar fotografia poate să îmi confere un corp neutru, anatomic, un corp care să nu semnifice nimic!”.

ANDREEA MIRELA TUDOSE

- 3 min ago.
@ INSTAGRAM
 mile.miha liked your post
- 12 min ago.
@ INSTAGRAM
 marius.leo liked your post
- 19 min ago.
@ INSTAGRAM
 danag2 liked your post
- 23 min ago.
@ INSTAGRAM
 mixtudor liked your post
- 23 min ago.
f FACEBOOK
 Alina Ioana and other 56 shared your post.

 User • ANCA MIHAELA POPESCU

Deși fotografia
imposibilitate de
exteriorul, chiar și
se pot încadra în
Izolarea și
de legătură cu
dintr-o cauza inițială,
găsirii unui

exprimă izolare și
comunicare cu
aceste elemente
existența cotidiană.
imposibilitatea
exteriorul s-au născut
mai exact, neputința
sens absolut.

CARLA ALECSANDRA FUGACIU

LUMEA-I UN TEATRU

De ce trupul personajului degajă fum? Poate că de fapt pălăria trebuia să degaje fum. Este o marionetă sau o alegorie? Toate acestea sunt întrebări posibile, tocmai datorită artei care poate fi interpretată în orice fel. „Lumea-i un teatru”, spune Will, dramaturgul. Desenul cu marioneta care distruge bariera formei este spectacolul, iar noi, oricare dintre noi, suntem spectatorii. Întrebarea: „Ce a vrut autorul să spună?” se îndreaptă și spre întrebarea specific postmodernă: „Ce a vrut privitorul să spună?”. Însă, în prezentul postmodern, arta nu se restrânge doar la spectacol și spectatori - astfel, deviza lui Shakespeare înseamnă mult mai mult.

ANDREI COSTIN DINCĂ

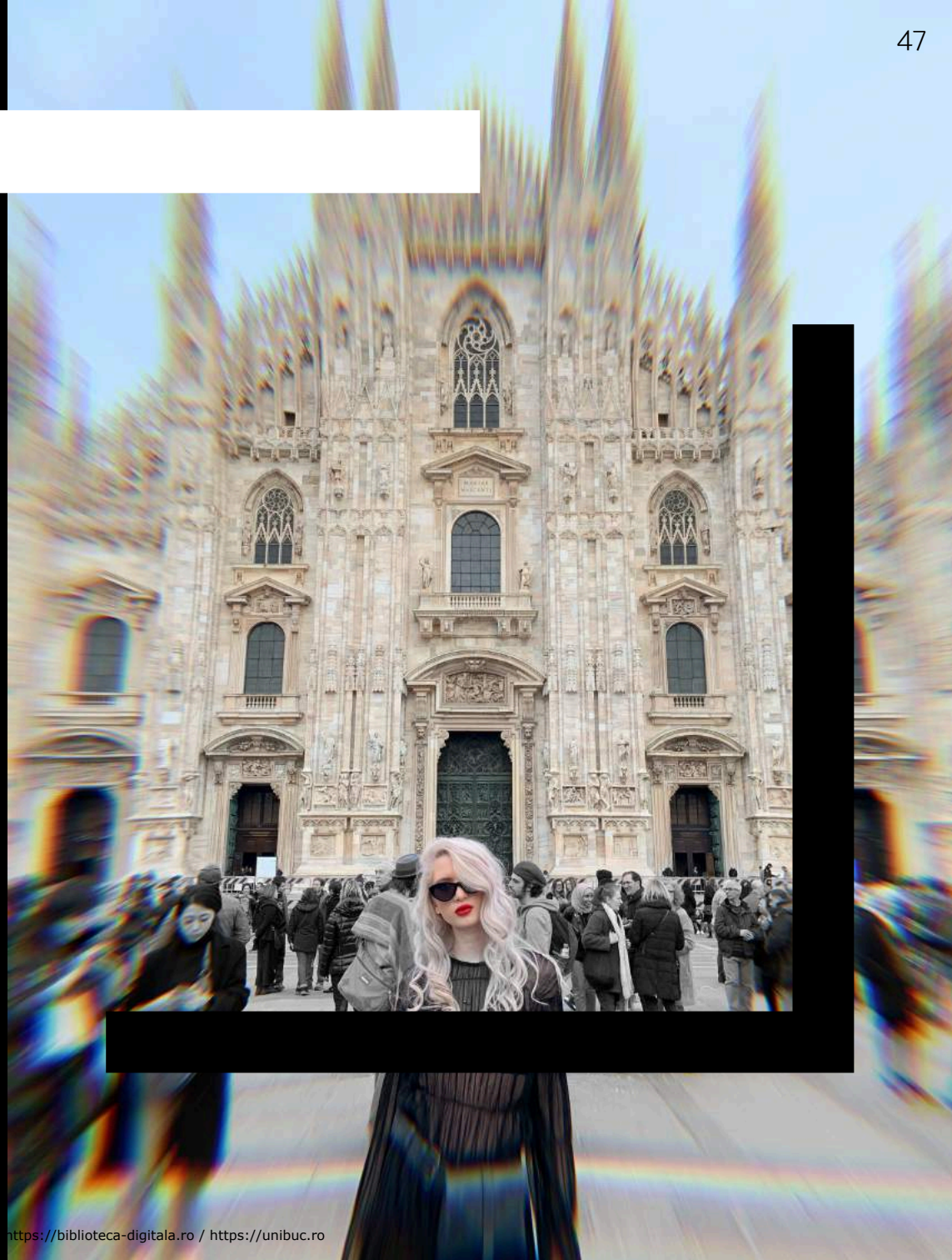

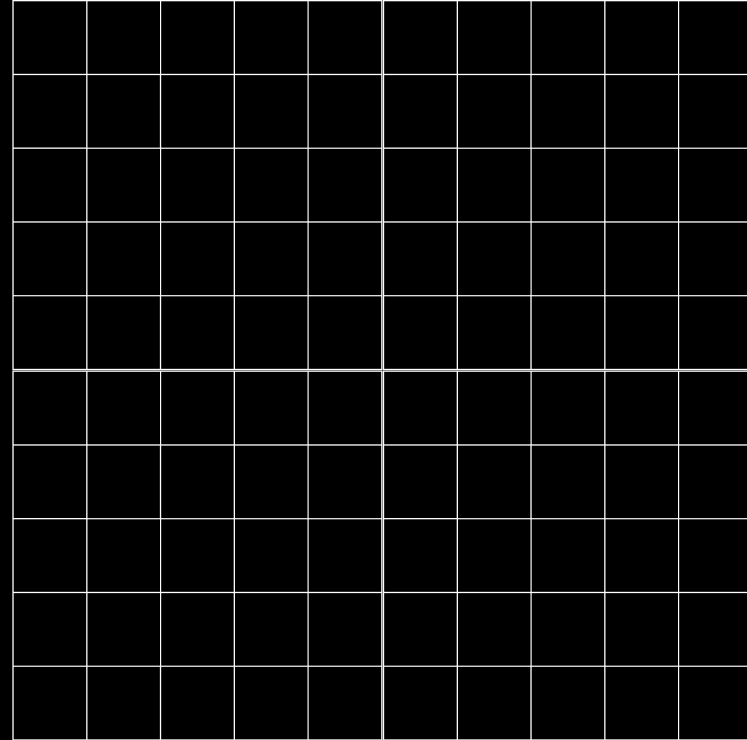
Ironie • LEONARDO
STĂNESCU

Heterotopia in Milan

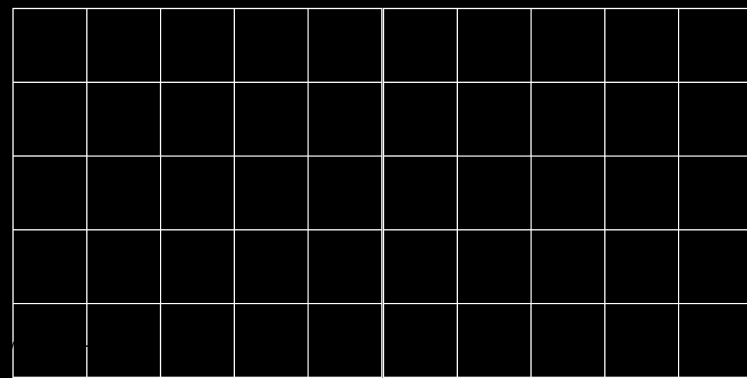
Ca oameni, suntem, prin natură, ființe postmoderne trăind acest dublu sens, al copilăriei și al maturității, al trecutului și al prezentului, suntem noi înșine nu într-unul, în două sau trei locuri diferite, suntem prezenți într-o sută, o mie sau chiar mai multe locuri diferite în propria noastră gândire.

ALEXANDRA LEFTER

Machiaj 3D •
CONSTANȚA NAN MIRCEA

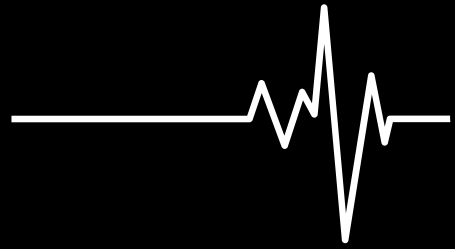
LEBEDELE ȘI DECADENȚA

Două lebede fragmentate cu degete îndoite. Între degete, țigarete – paradisuri artificiale - care fac nori cu pantaloni. Muza verde a decadenților este înlocuită de berea... tuturor. Coadă de păun se vede în spate, sprijinită de niște naturi moarte. Seamănă cu un joc secund, o reproducere din peniță a unei realități. Dar, în fond, nici realitatea nu mai este reală când devine un puzzle de fragmente. Păunul însuși lipsește – l-a luat Circe și l-a pus în imaginea următoare, în care barocul legiferează că subiectul trebuie să fie deghezizat.

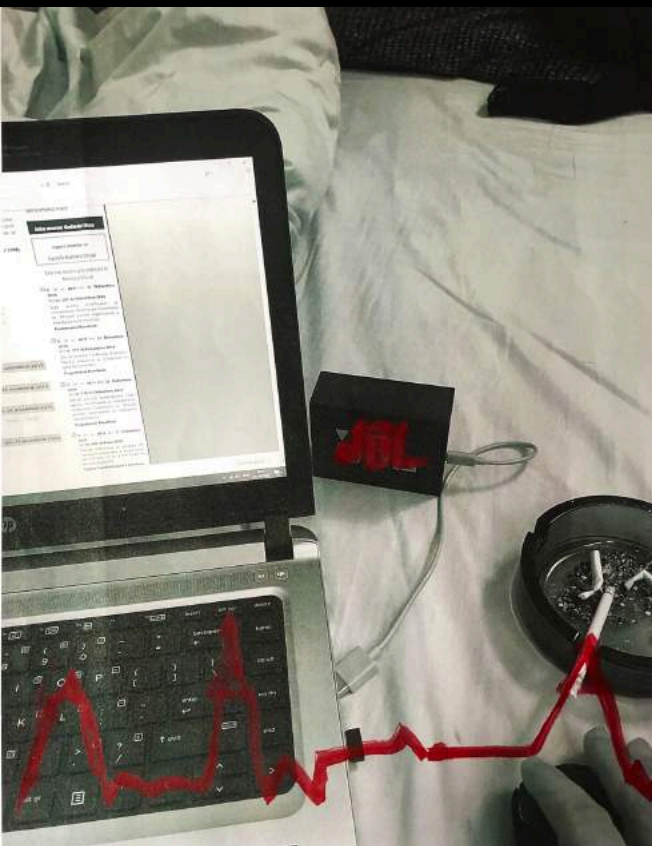
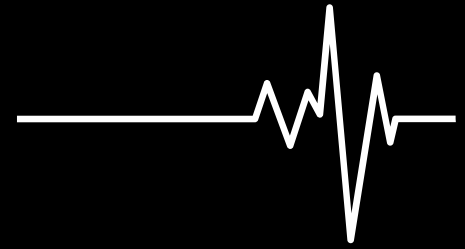

Un travesti roz-ciclam este, totuși, un travesti de care se aude mai rar. Ochii sunt acoperiți – poate că aici apare orbirea din clasicism, dar poate că pupilele mele se mișcă. Timpurile se întretaie, de la mușamaua optzecistă la aerul de cafea literară din Epoca frumoasă la telefonul mobil. Ar fi existat, pesemne, o tentativă disperată de coeziune dacă în centrul imaginii s-ar fi aflat un dandy. Dar se află cineva care a hotărât să iasă din Lacul lebedelor de mai înainte

IRINA BALCU

Kinestezii muzicale • MIRELA STAN

VIBRAȚII

O lume simbiotică, în care parcă se întrepătrund decupaje ale cyberpunk-ului cu ținute business și maniere studiate, își deschide poarta către un teritoriu nou, în care multiplele personalități ale individului se pot manifesta așa cum simt, într-un ritm artistic proaspăt și revigorant.

Tehnologia este noul instrument al Divinității, talentul este redefinit, actul artistic este la îndemâna fiecăruia dintre noi. Cameramanul este noul pictor, fotografia născută dintr-un clic ia locul pânzei muncite luni în șir, Madonna are mustață, iar colegul George dansează pe tocuri cui.

CECILIA HARȘA MARIN

Obsessions •
IOANA CONSTANTIN

Amuzant cum
după doi ani petrecuți pe
băncile facultății ai crede că ai ob-
servat tot ce este în jurul tău. Totuși,
atunci când ne-a fost propusă tema
proiectului, am căzut pe gânduri și am
început să mă uit pe geam. Exact
în acel moment m-a lovit inspi-
rația. Ceea ce căutam era
chiar acolo, în sala 305.

ANNA MARIA GHEȚU

CUPRINS

Conf. univ. dr. Alexandra Crăciun	3	Alexandra Ion	36
Corina Lățosu	5	Adelina Țuțulescu	38
Gabriela Durnac	6	Mădălina Cheoseaua	39
Diana Benchea	7	Radu Stanciu	40
Mara Andreea Mănescu	9	Andreea Mirela Tudose	41
Alina Maria Munteanu	11	Anca Mihaela Popescu	42
Teodora Bucur	12	Carla Alecsandra Fugaciu	43
Ana Maria Mocanu	13	Gabriela Nica	44
Cristina Valentina Greu	14	Andrei Costin Dincă	45
Adelina Bălan	15	Leonardo Stănescu	46
Andra Bianca Macovei	16	Alexandra Lefter	47
Maria Chirilă	17	Constanța Nan Mircea	48
Bianca Trandafir	19	Irina Balcu	49
Bianca Maria Simionovici	20	Mirela Stan	50
Sabrina Spanache	22	Cecilia Harșa Marin	51
Bianca Ranete	23	Ioana Constantin	52
Steluța Stoicescu	24	Anna Maria Ghețu	53
Iuliana Negoită	25		
Sebastian Stoenescu	26		
Roxana Stan	27		
Georgiana Tatu	30		
Maria Antoaneta Costea	31		
Alexandru Masgras	32		
Andreea Dumitru	33		
Maria Magdalena Gabrea Schubert	34		
Silvia Stoica	35		